

การศึกษาพระวินัยของพระสงฆ์เถรวาท(ปณัตติวัชชะ)
กับ บทบัญญัติว่าด้วยโลกติเตียน(โลกวัชชะ)*

DISCIPLINE STUDY OF THERAVADA MONKS (PANNATTI VAJCHA) WICH
THE LAW ON WORLDLY REPROACH (LOKAVAJJA)

พระครูภาวนาปัจจันตเขต (เสรี ม่วงสาลี)

Phrakhr Phawana Phachatakhet (Seri Muang Salee)

วัดธรรมาภิมุข

Wat Thammaphimuk

Corresponding Author E-mail: Seri0947912077@gmail.com

บทคัดย่อ

พระวินัยว่าโดยโทษของการละเมิดมีอยู่ 2 ประเภทคือ 1.ปณัตติวัชชะ หมายถึง อาบัติที่เป็นโทษทางพระวินัยหรือสิกขาบท 2.โลกวัชชะ หมายถึง อาบัติที่เป็นโทษทางโลกติเตียน สำหรับโทษของอาบัติที่เป็นโลกวัชชะ ซึ่งสิกขาบทบางข้อเป็นอาบัติหนัก และ บางข้อเป็นอาบัติเบา บางสิกขาบทเกี่ยวข้องกับกฎหมาย จึงจำเป็นจะต้องให้สละสมณเพศไป มีปรากฏอยู่ตามข่าวต่าง ๆ ซึ่งพระวินัยในฝ่ายสงฆ์คล้าย ๆ กับกฎหมายของประชาชน สิกขาบทบางข้อที่เป็นอาบัติหนักซึ่งเป็นโทษที่มีชาวบ้านติเตียนอยู่ด้วย จำเป็นต้องลาสิกขา และบางข้อเป็นอาบัติเบาแต่มีโทษที่ชาวโลกติเตียนด้วย จำเป็นต้องลาสิกขาหรือให้ลาสิกขาก็มี เช่น อาบัติหนัก คือ อาบัติปาราชิกทั้ง 4 ข้อ เป็นวินัยร้ายแรง แก้ไขไม่ได้ เมื่อละเมิดแล้วต้องขาดจากความเป็นพระ ไม่สามารถกลับมาบวชได้อีก และเป็นสิ่งที่ชาวโลกติเตียน หรือเป็นโทษทางโลก (โลกวัชชะ) ด้วย เป็นต้น ส่วนอาบัติเบา เช่น ในปาจิตติย (92 ข้อ) จัดอยู่ในอาบัติเบาตามพระธรรมวินัย แต่มีบางข้อที่ถ้าเมื่อทำแล้วเป็นโลกวัชชะจำต้องให้ลาสิกขาหรือสละสมณเพศได้ เช่น พระสงฆ์ห้ามดื่มสุราเมรัย เมื่อประพฤติดแล้วต้องให้ลาสิกขาจากความเป็นพระ หรือ อาบัติทุกกฏ เป็นอาบัติที่เบากว่าปาจิตติย เช่น ห้ามพระขับรถ เป็นต้น ซึ่งการปกครองคณะสงฆ์การลงโทษพระที่ขับรถก็ต่างกันออกไป บางพื้นที่เพียงตักเตือน ลงทัณฑ์ บางพื้นที่ ถึงขั้นรายงานผู้บังคับบัญชาและให้ลาสิกขาจากความเป็นพระ

คำสำคัญ: การศึกษา; พระวินัยของพระสงฆ์เถรวาท; บทบัญญัติว่าด้วยโลกติเตียน

Abstract

Vinaya states that there are two types of punishment for violations: 1. Pannatti Vajcha means an offense that is punishable by the discipline or precepts 2. Lokavajcha means an offense that is a worldly punishment for the punishment of worldly offenses Some precepts are heavy offenses and some are light offenses. Some rules related to law Therefore, it is necessary to renounce the priesthood. It has appeared in various news that the Vinaya in the Sangha side is similar to the law of the people. Some precepts that are serious offenses that are punishable by the villagers It is necessary to leave the precepts and some of them are light offenses but are punishable by the people of the world as well. It is necessary to leave the monkhood or leave the monkhood. For example, a serious offense, namely, all 4 parajika offenses, are serious disciplines that cannot be corrected. unable to come back to ordain again and is something that the worldly people criticize or is a worldly punishment (lokwacha) as well, etc. As for a light offense, such as in Pacittiya (92 verses), it is classified as a light offense according to the Dhamma Vinaya. But there are some clauses that, when doing it, become worldly Vajcha, having to give up the monkhood or renounce sex, for example, the monks are prohibited from drinking alcoholic beverages. When misbehaving, one has to leave the monk's disciplinary order or break every law. It is an offense that is lighter than the pacittiya, such as prohibiting monks from driving, etc. The Sangha's administration punishes monks who drive cars differently. Some areas only warned and punished. Some areas even reported to their superiors and left the monkhood.

Keywords: Study; Discipline of Theravada monks; The statute of reproaches of the world.

บทนำ

ในสังคมปัจจุบันเป็นโลกแห่งการสื่อสารในระบบออนไลน์ดิจิทัล ทำให้ผู้คนสามารถติดต่อประสานงานหรือเห็นหน้ากันโดยไม่ต้องเดินทางไปหากันได้ เช่นเดียวกันข่าวสารที่เกิดขึ้นในประเทศไทยของเรามีข่าวสารไม่ว่าจะเป็น การเมือง เศรษฐกิจ สังคม บันเทิง หรือ แม้กระทั่งข่าวในแวดวงคณะสงฆ์ ซึ่งส่วนใหญ่ข่าวที่ออกอากาศหรือออนไลน์ในทางคณะสงฆ์นั้นส่วนใหญ่จะเป็นข่าวภาพลบ มากกว่าข่าวภาพ บวกทำให้ศรัทธาประชาชนเกิดความเข้าใจผิดหรือคลาดเคลื่อน มองพระสงฆ์ในลักษณะลบมากกว่าบวก บางคนที่ยังไม่เกิดศรัทธาก็ทำให้ไม่มีศรัทธาในพระพุทธศาสนา เพราะมองภาพรวมหรือภาษาวัยรุ่นทุกวันนี้เรียกว่า “บูลลี่พระสงฆ์” จึงเป็นวิกฤตการณ์ศรัทธาที่เกิดขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เขียนได้สังเกตว่าการที่พระสงฆ์ผิดอาบัติหรือถ้าทำวินัยที่พระพุทธเจ้าได้บัญญัติไว้เป็นเรื่องของวินัยสงฆ์แต่ก็ยังมีข้อประเด็นที่น่าสนใจตรงที่ว่ามีลักษณะของพระวินัยที่เป็นโลกวิสัย (โลกติเตียน) ยกตัวอย่างเช่น พระติ้มเหล้าในที่ชุมชน เป็นอาบัติที่ยังไม่ถึงขั้นต้องจับสึกหรือให้สึก แต่ในลักษณะที่เกิดขึ้นตามข่าวตามโลก ก็สามารถให้จับสึกได้

จากงานวิจัยในด้านจริยศาสตร์ศึกษามองว่า ปัญหาการละเมิดพระวินัยของพระภิกษุสงฆ์ในสังคมไทย ยุคปัจจุบันนี้มีแนวโน้มเพิ่มมากยิ่งขึ้น โดยลำดับ ทั้งที่ปรากฏเป็นข่าวรายวันและไม่เป็นข่าว ทั้งนี้พระภิกษุสามเณรขาดการศึกษาพระวินัยให้เข้าใจอย่างจริงจัง เมื่อไม่เข้าใจในหลักคำสอน หรือหลักปฏิบัติที่ตั้งมาถูกต้องย่อมไม่รู้แนวทางหรือวิธีการปฏิบัติที่ถูกต้องย่อมนำไปสู่การปฏิบัติที่ผิดพลาด ก่อให้เกิดความเสื่อมเสียศรัทธาแก่พระพุทธศาสนาเป็นอันมาก พฤติกรรมการล่วงละเมิดจริยธรรมของพระภิกษุสามเณรที่ตกเป็นข่าวดังกล่าวนี้ ถือได้ว่าเป็นเรื่องที่ควรแก่การศึกษาวิเคราะห์ต่อไปว่า ทำไม? หรือเพราะเหตุใด! พระภิกษุสงฆ์ยุคปัจจุบันนี้จึงได้มีแนวโน้มหรือทัศนคติต่อการล่วงละเมิดพระวินัยเป็นเรื่องเล็กน้อยเป็นเรื่องปกติ โดยไม่ละอายต่อพระวินัย ทั้งที่เป็นกรอบแนวความคิดและเป็นแนวทางปฏิบัติในการดำรงไว้ซึ่งสมณะเพศเป็นสำคัญ

ปัญหาดังกล่าวมานี้เคยเกิดขึ้นแล้วในครั้งพุทธกาล โดยพระพุทธองค์ทรงป้องกันและแก้ไขปัญหาดังกล่าวด้วยวิธีการบัญญัติข้อห้ามประพฤติดังปฏิบัติ ตลอดถึงขั้นตอนของการวินิจฉัยอธิกรณ์ในเรื่องที่เกิดขึ้นแล้วให้เป็นไปตามพระวินัยที่ทรงบัญญัติไว้เป็นแบบอย่าง ขั้นตอนดังกล่าวนี้มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. เมื่อเกิดเรื่องเสียหายขึ้น ตรัสสั่งให้ประชุมสงฆ์เนื่องจากมิได้ทรงบัญญัติสิกขาบทไว้ล่วงหน้า
2. ตรัสสอบถามภิกษุผู้เป็นต้นเรื่องในที่ประชุมสงฆ์เพื่อความกระจ่างแก่พระสงฆ์อื่น
3. แสดงโทษแห่งความประพฤติดังเสียหาย และอานิสงส์แห่งความสำรวม

4. ทรงบัญญัติสิกขาบท ห้ามประพติเรื่องนั้นอีก ส่วนภิกษุผู้ก่อเรื่องเสียหายถือเป็นต้นบัญญัติ(อาทิกัมมิกะ) ไม่ทรงปรับเป็นความผิด แต่ให้ถือเป็นเยี่ยงอย่างที่ไม่ดีที่พระสงฆ์อื่นไม่ควรกระทำตาม เมื่อภิกษุรูปอื่น ๆ ล่วงละเมิดสิกขาบทนั้นจึงจะมีโทษตามบทบัญญัติแห่งสิกขาบทที่ทรงบัญญัติไว้แล้ว (พระปริยัติวงศ์ คุณปัญญา, 2553)

ฉะนั้นผู้เขียนจึงมีความสนใจศึกษาในเรื่องพระวินัยของพระสงฆ์เถรวาทที่เป็นปณณัติวัชชะ(โทษทางพระวินัยสงฆ์)กับบทบัญญัติว่าด้วย โลกติเตียน (โลกวัชชะ) มาประกอบกันและหาแนวทางในการที่จะสร้างความเข้าใจและสร้างศรัทธาทั้งในฝ่ายของพระภิกษุสามเณรผู้รักษาคำสอน และเป็นผู้รักษาพระธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า ซึ่งพระวินัยที่เป็นเรื่องของหลักคำสอนเป็นสิกขาบทเป็นกฎกติกาที่พระสงฆ์ยอมรับและเข้ามาบวชในพุทธศาสนา รวมถึงแนวทางการป้องกันการประพติผิดของพระภิกษุสามเณรและแนวทางที่จะช่วยกันทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาช่วยกันดูแลสอดส่องพระภิกษุสามเณรอุปัชฌาย์ คำชูพระพุทธศาสนา ให้อยู่ตราบนานเท่านานจึงเห็นควรว่าการเขียนบทความบทนี้จึงเป็นการช่วยกลั่นกรองและวิเคราะห์ศึกษาว่าวินัยของพระสงฆ์เถรวาทรวมถึงข้อบัญญัติที่ว่าโลกติเตียนเป็นอย่างไรและในฐานะพุทธศาสนิกชนควรปฏิบัติอย่างไรกับพระสงฆ์และพระพุทธศาสนาต่อไป

พระวินัยที่มาในพระปาฏิโมกข์และอนุบัญญัติ

พระธรรมและพระวินัยนั้นอยู่ในการบริหารกิจการคณะสงฆ์ด้านการปกครองคณะสงฆ์ ซึ่งในสมัยพุทธกาลนั้นเป็นไปในรูปแบบของระบอบสามัคคีธรรม ยึดถือพระธรรมวินัยเป็นหลักหรือเป็นแม่บทในการปกครองคณะสงฆ์ทุกประการ ซึ่งรูปแบบของระบอบการปกครองนี้ เป็นหลักของการปกครองในหลักของพุทธปรัชญาที่พระองค์ทรงแสดงและบัญญัติไว้ให้ภิกษุสงฆ์ตามแนวทางพระพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าทรงใช้หลักพระธรรมวินัยในการปกครองของสงฆ์เป็นหลัก โดยยึดเป็นรูปแบบในการดำเนินงานในทางพระพุทธศาสนาที่ต้องอาศัยภาวะผู้นำเป็นสำคัญ ทั้งนี้เพราะไม่มีระบบการใช้กำลังบังคับให้ปฏิบัติตามผู้นำ การที่ผู้ใดปกครองจะทำตามคำสั่งของผู้นำจึงไม่ขึ้นอยู่กับผู้นำเป็นสำคัญ โดยเฉพาะ พระอุปัชฌาย์และอาจารย์นับเป็นหน่วยปกครองที่ได้ทรงบัญญัติขึ้นเพื่อใช้ในการปกครองสงฆ์ ที่มีลักษณะควบคุมดูแล นอกจากนั้น ก็มีแต่พระธรรมวินัยที่ใช้ควบคุมวัตรปฏิบัติของสงฆ์ ซึ่งผู้ดูแลพระวินัยก็คือสงฆ์ที่อยู่ด้วยกันนั่นเอง ผู้ระงับอาบัติหรือการทำผิดพระวินัยก็เป็นอำนาจของสงฆ์ แม้แต่การระงับอธิกรณ์ก็เป็นอำนาจของสงฆ์เช่นกัน อุปัชฌาย์และอาจารย์นั้นถือว่าเป็นตัวแทนการปกครองที่ยึดถือผู้มีความรู้ อายุพรรษามาไกลกว่าพรพราหมณ์ที่อ่อนกว่า เท่ากับที่ปกครองน้องแต่มีธรรมวินัยกำกับอยู่เบื้องหลัง

ตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 “วินัย” หมายความว่า ระเบียบแบบแผนและข้อบังคับ, ข้อปฏิบัติ, สิกขาบทของภิกษุ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2542)

ปณณัตติวัชชะ หมายถึง อาบัติที่เป็นโทษทางพระบัญญัติ คือ คนสามัญทำเข้าไม่เป็นความผิดความเสีย เป็นผิดเฉพาะแก่ภิกษุ โดยฐานละเมิดพระบัญญัติ เช่น ฉันทอาหารในเวลาวิกาล(หลังเที่ยง) ขุดดิน ใช้จีวรที่ไม่ได้พินทุ นังนอนบนเตียงตั้งที่ไม่ได้ตรึงทำให้แน่น เป็นต้น (พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต), 2546)

คำว่าปณณัตติวัชชะ โทษทางพระบัญญัติ คือ เป็นโทษทางพระวินัย ทำแล้วมีความผิดเฉพาะพระภิกษุ ชาวบ้านไม่มีความผิด เช่น ขุดดิน ยืนปัสสาวะ ยืนทานข้าว ยืนดื่ม น้ำ ฉันทอาหารหลังเที่ยง เป็นต้น (ญาณวชิระ, 2556)

ประเภทของสิกขาบทที่ปรับอาบัติ คำว่าอาบัติ มาจากภาษาบาลีว่า "อา+ปตติ" แปลว่า ตกลงไป, รุดไป, สิ้นลงไป หมายถึง "การต้อง, การล่วงละเมิด"(วิ มหา. (ไทย), 1/1/354-356) พระพุทธเจ้าได้ทรงบัญญัติขึ้นความผิดของการละเมิดสิกขาบท (ไม่ประพฤติดตาม) แยกประเภทตามความหนักเบาของอาบัติได้ดังนี้คือ ความผิดขั้นสูงสุดเรียกว่า ปาราชิก รองลงมาตามลำดับคือสังฆาติเสส, อนียต, นิสสัคคียปาจิตติย, ปาจิตติย, ปาฏิเทสนียะ, เสขียะ และข้อปลีกย่อย ซึ่งแต่ละบัญญัติมีจำนวนและรายละเอียดต่างกันไปรวมกันได้ 227 สิกขาบท หรือที่เรียกว่า "พระปาฏิโมกข์" ที่พระภิกษุทุกรูปต้องถือปฏิบัติให้เคร่งครัดนั่นเองอาบัติ ที่ยกขึ้นเป็นสิกขาบทที่มาในพระปาฏิโมกข์ มี 7 สิกขาบท และที่ไม่ได้มาในพระปาฏิโมกข์อีก 1 สิกขาบท ซึ่งแบ่งเป็น 2 ประเภทคือ

1. ครุกาบัติ หมายถึง อาบัติหนัก ที่มีโทษร้ายแรง มี 2 อย่างคือ 1) ปาราชิก 4 แปลว่า (ผู้พ่ายแพ้)ซึ่งหมายถึง ผู้แพ้กำหนดทางชีวิตการเป็นภิกษุในพระพุทธศาสนา อาบัติปาราชิก เป็นอาบัติหนักที่สุด ภิกษุใดเมื่อต้องอาบัติปาราชิกแล้วจะขาดจากความเป็นภิกษุทันที ถ้าสึกออกไปแล้วและกลับเข้ามาบวชใหม่ ก็ไม่เป็นพระ แต่ถ้ายังไม่สึกออกไปและถ้าร่วมทำสังฆกรรมใด ก็จะทำให้สังฆกรรมนั้นเสียทั้งหมด แต่ถ้ายังอยู่ครองผ้าเหลืองหลอกให้คนกราบไหว้อยู่ ก็จะเป็นบาปหนาขึ้นเรื่อย 2) สังฆาติเสส 13 แปลว่า (อาบัติอันจำปรารภนาสงฆ์ในกรรมเบื้องต้นและกรรมที่เหลือ มูลเหตุแห่งอาบัตินี้มี 13 สิกขาบท ภิกษุผู้ต้องอาบัติสังฆาติเสสแล้ว ต้องรับโทษที่เรียกว่า การอยู่ "ปริวาสกรรม(อยู่กรรม)" เป็นอาบัติที่หนักรองลงมา

2. ลหุกาบัติ หมายถึง อาบัติเบา มี 5 อย่าง คือ 3) อนียต 2 แปลว่า (ไม่แน่, ไม่แน่นอน) เป็นอาบัติที่อยู่ระหว่าง "ปาราชิก หรือ สังฆาติเสส หรือปาจิตติย โดยสาระสำคัญคือ "ภิกษุผู้เดียวสำเร็จการนั่งอยู่กับมาตุคาม(สตรี) ผู้เดียว ในที่ลับหู 1 หรือในที่ลับตา 1 4) นิสสัคคียปาจิตติย 30 แปลว่า (จำต้องสละ อาบัติสิกขานี้ภิกษุจำต้องสละสิ่งของที่เปื้อนมูลเหตุแห่งอาบัติก่อน (ประกอบด้วย จีวรวรรค 10 , โกศยวรรค 10, ปัตตวรรค 10) 5)

ปาจิตติย 92 แปลว่า (การละเมิดซึ่งกุศลธรรมให้ตก) ย่อมผินต่ออริยมรรค เป็นเหตุแห่งความลุ่มหลงแห่งจิต เพราะเหตุนี้ จึงเรียกความละเมิดนั้นว่า ปาจิตติย (ประกอบด้วย มุสาวาทวรรค 10 , ญุตกามวรรค 10, โฉวาทวรรค 10, โภชนวรรค 10, อเจลกวรรค 10, สุราปานวรรค 10 , สัปปณวรรค 10, สหธรรมิกวรรค 12, รตนวรรค 10, 6)ปาฏิเทสนียะ 4 แปลว่า (จะพึงแสดงคืน) หมายถึงธรรมที่น่าติเตียนในศาสนาของพระสุคต ความผิดที่ต้องแสดงคืนคือ ต้องอาบัติเกี่ยวกับบุคคลใจ ให้แสดงกับบุคคลนั้น 7)เสขียะ 75 แปลว่า (สิ่งที่พึงศึกษาอันควรปฏิบัติ) ข้อนี้เป็นเบื้องต้น เป็นพุทธบัญญัติที่ได้เตือนสติให้ ภิกษุสงฆ์พึงสำรวมกาย วาจา ใจ เมื่อเข้าไป อยู่ในที่ชุมชนหรือในละแวกบ้านของผู้อื่น เพื่อยังให้เกิดความเสื่อมใสของบุคคลในชุมชนนั้นๆ จะได้มีความศรัทธาในพระพุทธศาสนา (ประกอบด้วย สารูป 26, โภชนปฏิสังยุต 30, ธรรมเทศนาปฏิสังยุต 16, ปกิณกะนอกโทษ ขึ้นเบาเรียกเป็นคำศัพท์ว่า อาบัติอุลลัจจัย, อาบัติทุกกฏ, และ อาบัติทุพภาษิต" ซึ่งเป็นสิกขาบทที่ไม่ได้อยู่ในพระปาติโมกข์ ได้แก่

-อุลลัจจัย แปลว่า (ความล่าละเมิดที่หยาบ) ภิกษุแสดงอาบัติอุลลัจจัยในที่ใกล้ ภิกษุรูปหนึ่งและภิกษุรับอาบัตินั้น โทษเสมอด้วยอุลลัจจัยนั้นไม่มี ฉะนั้นจึงเรียกโทษนั้นว่า อุลลัจจัย เป็นอาบัติหนักรองลงมาจากปาราชิก และสังฆาติเสส มูลเหตุเกิดขึ้นเมื่อตั้งใจจะละเมิดอาบัติ 2 อย่างนั้น แต่ทำไม่สำเร็จสมบูรณ์ เพียงแต่คิดเจตนาจะกระทำ เช่นมีความกำหนด มีจิตปฏิบัติที่มีอารมณ์เพศ คิดจะร่วมเพศ แต่ยังไม่ได้ทำ ก็จะเป็นอาบัติอุลลัจจัย

-ทุกกฏ แปลว่า (ทำไม่ดี) กรรมใดผิดพลั้งและพลาด กรรมนั้นชื่อว่าทำไม่ดี คนทำชั่วอันใดในที่แจ้งหรือในที่ลับ บัณฑิตทั้งหลายย่อมติเตียนว่าเป็นคนทำชั่ว ทำไม่ดี ทำผิด เพราะเหตุนี้กรรมนั้นจึงเรียกว่าทุกกฏ เป็นอาบัติเบา ส่วนมากเกี่ยวกับมารยาทต่างๆ ที่ไม่เหมาะสม

-ทุพภาษิต แปลว่า (พูดไม่ดี, คำชั่ว, คำเสียหาย) บทใด อันภิกษุกล่าวไม่ดี พูดไม่ดี และเศร้าหมอง วิญญูชนทั้งหลายย่อมติเตียน บทใด เพราะเหตุนี้ บทนั้น จึงเรียกว่า ทุพภาษิต "พูดไม่ดี" เป็นอาบัติที่เกิดจากความ ผิดพลาดในการพูดไม่เหมาะสมการปรับ อาบัติทุกกฏ หรือ อาบัติทุพภาษิต เป็นการลงโทษขั้นพื้นฐาน จนเป็นที่เสื่อมเสียแก่ตนเองและหมู่คณะ ขาดความเป็นระเบียบเรียบร้อยและขัดต่อขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม ทั้งยังให้ผู้ที่นับถือพระพุทธศาสนาขาดความเลื่อมใสศรัทธา เป็นเหตุให้พระศาสนาเสื่อมได้เมื่อภิกษุรูปใดรูปหนึ่งต้องอาบัติ ก็ถือว่าภิกษุรูปนั้นไม่บริสุทธิ์ จะไม่สามารถลงโบสถ์ร่วมทำสังฆกรรมกับภิกษุอื่นๆ ได้ จึงต้องแก้อาบัติให้ตนกลับมีความบริสุทธิ์เสียก่อน การไม่กระทำความผิดข้อใด ก็คือการรักษาศีลให้บริสุทธิ์อย่างเคร่งครัดนั่นเอง (วิมหา. (ไทย), 1/1/354-356)

ในพระวินัยในฝ่ายสงฆ์คล้าย ๆ กับกฎหมายของพระภิกษุที่จะต้องปฏิบัติตามมีโทษอยู่ 2 สถานคือมีอาบัติหนักที่มีโทษร้ายแรงและมีอาบัติเบาที่มีโทษลดหลั่นกันลงมา ซึ่งโทษแต่ละอย่างนั้น บางข้อที่เป็นอาบัติหนักก็จะเป็นโทษที่มีชาวบ้านติเตียนอยู่ด้วยและโทษที่มีอาบัติเบาบางข้อก็มีชาวโลกติเตียนด้วย เพราะฉะนั้น จึงต้องดูไปแต่ละสิกขาบท เพราะสิทธิในความเป็นคนหรือสิทธิในความเป็นมนุษย์ของพระภิกษุที่เป็นประชาชนหนึ่งใน 70 กว่าล้านคนในประเทศไทยยังเป็นประชากรที่นับอยู่ในสามะโนครวัของประเทศไทยแต่อยู่ในบุคคลที่ได้รับการยกเว้นในกฎหมายบางข้อและได้รับสิทธิพิเศษในการอยู่ร่วมกับสังคมในหลายด้านเช่นกัน เพราะฉะนั้น การจะอยู่ร่วมกับสังคมจะเป็นจะต้องมีกฎระเบียบหรือมีข้อกฎหมายบางข้อที่ช่วยช่วยดูแลพระภิกษุสามเณรให้อยู่ในพระธรรมวินัยโดยเฉพาะอย่างยิ่งพระราชบัญญัติคณะสงฆ์และกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับคณะสงฆ์ด้วย

ว่าด้วยการลงโทษ

1) อาบัติเบาที่ยังแก้ไขได้ หมายถึง อาบัติที่เมื่อต้องแล้วจะต้องแสดงแก่ภิกษุด้วยกันหรือการประจานต่อหน้าภิกษุด้วยกันเพื่อให้พ้นจากอาบัตินั้น เป็นอาบัติที่แก้ไขได้และเป็นอาบัติที่เบาไม่ทำให้ขาดจากความเป็นพระภิกษุ เช่น อนียต เป็นต้น

2) อาบัติหนักที่แก้ไขได้ หมายถึง เป็นอาบัติที่หนักแต่ยังพอแก้ไขได้ คืออาบัติสังฆาติเสส จะต้องมีการไปอยู่ปริวาสกรรมอย่างน้อย 10 วันเป็นการลงโทษภิกษุผู้กระทำอาบัติที่เลวทรามคือให้อยู่ในที่แจ้งและนั้บราตรีหรือนั้บวันอย่างน้อย 10 วันเพื่อให้สำนึกถึงความผิดที่ตนได้ทำ มี ภิกษุพยายามทำน้ำอสุจิให้เคลื่อน เป็นต้น (วิ.ป. (ไทย), 8/8/129)

3) อาบัติหนักที่แก้ไขไม่ได้ หมายถึง และอาบัติที่หนักแก้ไขไม่ได้คืออาบัติปาราชิกทำให้ขาดแต่ความเป็นภิกษุไม่มีสังฆาสร่วมกับภิกษุสงฆ์ถือว่าเป็นการประหารชีวิตในฝ่ายพระสงฆ์เลย มี 4 ข้อ คือ 1)เสพเมถุน แม้กับสัตว์เดรัจฉาน 2)ถือเอาทรัพย์ที่เจ้าของไม่ได้ให้ 3)ฆ่ามนุษย์ 4)อวดอุตริมนุสสธรรมที่ไม่จริง (วิ.ป. (ไทย), 8/8/670)

เมื่อว่าโดยพระวินัย กล่าวโดยฐานของปณัตติวัชชะ(โทษทางพระวินัย) การที่พระพุทธเจ้าบัญญัติสิกขาบทหรือศีลสำหรับพระภิกษุนั้น มีเรื่องราวที่พระภิกษุในสมัยพุทธกาลได้กระทำความผิดในแต่ละข้อแล้วพระองค์ได้ยกอาบัตินั้นขึ้นมาแสดงแก่พระภิกษุสาวกในสมัยพุทธกาล เป็นการบัญญัติสิกขาบทในแต่ละข้อ ให้พระภิกษุได้ประพฤติดูต้องตามรอยของความเป็นสมณสัญญาหรือ ให้รู้ว่าได้สมทานความเป็นพระ จำเป็นจะต้องประพฤติตามพระวินัย ผู้เขียนมองว่า พระวินัยมีความละเอียดอ่อนมีตัววินัยล้วน ที่เป็นคำสอนที่พระพุทธเจ้าบัญญัติ และมีอนุบัญญัติหรือรายละเอียดของแต่ละสิกขาบทนั้น ๆ รวมถึงเหตุผลในการบัญญัติสิกขาบทเหล่านั้น ตามเรื่องราวที่ปรากฏในพระไตรปิฎก เพราะฉะนั้นแล้ว พระวินัยเหล่านี้จำเป็นอย่างยิ่งที่พระภิกษุสามเณร จะต้องศึกษาและทำความเข้าใจ

อย่างละเอียด และช่วยกันรักษาคำสอนซึ่งถือว่าเป็นศาสนาแทนพระพุทธเจ้า รวมถึงพุทธศาสนิกชนที่รักและรักพระพุทธศาสนาจำเป็นต้องช่วยกันทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา เมื่อเห็นพระท่านล่วงละเมิดสิกขาบทก็สามารถบอกโดยธรรม(เจตนาดี,วิธีที่ดี)ได้ เพราะสืบทอดกันมาตั้งแต่รุ่นปู่ย่าตายาย รู้จักกันดีอยู่แล้ว อย่างนี้ย่อมเกิดประโยชน์แก่พระพุทธศาสนา และและยังมีข้อที่เป็นโทษในทางโลก หรือเรียกว่า โลกวัชชะ ซึ่งสิกขาบทบางข้อนั้นอาจจะเป็นข้อเบาในฝ่ายของพระธรรมวินัย แต่อาจจะหนักหรือสังคมประมาณ(รับไม่ได้)สำหรับประชาชนชาวโลกโดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันนี้โลกวิวัฒนาการเป็นโลกออนไลน์มีการสื่อสารตอบโต้กันโดยไม่ต้องเดินทางไปหากันใช้เครือข่ายอินเทอร์เน็ตหรือโทรศัพท์มือถือต่าง ๆ สามารถรับรู้ข่าวสารและแสดงความคิดเห็นในทันทีทันใดจึงปรากฏข่าวที่พระล่วงละเมิดพระธรรมวินัย และข้อที่เป็นโลกวัชชะด้วย ที่ผู้เขียนได้ยกขึ้นมาครั้งนี้ได้เจตนาจะกล่าวหาว่า พระภิกษุประพฤติผิดทุกรูป แต่แสดงให้เห็นถึงข้อบัญญัติที่มีความแตกต่างกันระหว่างโทษทางทางพระวินัย(ปณณัติวัชชะ)และโทษที่โลกติเตียน(ประชาชนรับไม่ได้) โลกวัชชะ พอเป็นแนวทางความรู้ต่อไปได้

บทบัญญัติด้วยโลกติเตียน(โลกวัชชะ)

ตามพระวินัย สำหรับโทษของอาบัติที่เป็นโลกวัชชะ ซึ่งสิกขาบทบางข้อเป็นอาบัติหนัก หรือ บางข้อเป็นอาบัติเบา แต่ประชาชนให้ความสนใจและเกี่ยวข้องกับข้อกฎหมาย จึงจำเป็นต้องให้สละสมณเพศไปก็มีอยู่ตามข่าวต่างๆ เพราะฉะนั้นโทษที่เป็นฝ่ายของโลกวัชชะนั้นถือว่ามีความร้ายแรงมากกว่า ปณณัติวัชชะ ถึงกระนั้นพระสงฆ์ที่บวชเข้ามาในพุทธศาสนาโดยเฉพาะอย่างยิ่งในฝ่ายเถรวาทของประเทศไทยจำเป็นต้องศึกษาให้เข้าใจถึงข้อปฏิบัติหรือเรียกว่า “วินัย” ที่ประกอบด้วยสิกขาบทหรือข้อปฏิบัติต่างๆ แล้วปฏิบัติให้ถูกต้องดีงามและตรงตามพระธรรมวินัยก็จะเกิดประโยชน์โดยเฉพาะอย่างยิ่งอยู่ในสังคมที่เป็นวัดที่มีความเชื่อมโยงกับชุมชนสังคมจำเป็นจะต้องพระธรรมวินัยในเป็นเครื่องคุ้มครองเหมือนมีบ้านที่มีรั้วรอบขอบชิด ใจหรืออันตรายต่างๆ ก็ไม่สามารถทำร้ายได้เพราะฉะนั้นการที่จะพูดถึงโลกกัณฑ์วัชชะก็คือเป็นพฤติกรรมของพระที่ประชาชนช่วยกันดูแลสอดส่องให้พระภิกษุสามเณรประพฤติปฏิบัติธรรมให้อยู่ในกรอบของความ เป็นพระภิกษุได้

โลกวัชชะ ในนิยามของคนไทยหมายถึงพฤติกรรมด้านลบของพระสงฆ์ที่ “ชาวโลกติเตียน” ดังนั้น จึงหมายรวมเอาพฤติกรรมทุกอย่างตั้งแต่กิริยาไม้อารมณ์เล็กน้อยๆ เช่น หัวเราะเสียงดัง สุกดิบในที่สาธารณะ จนกระทั่งการความผิดใหญ่ เช่น เสพยาบ้าและโกงเงินบริจาค เป็นต้น โลกวัชชะจึงถูกใช้แบบครอบคลุมทุกสถานการณ์จนลืมนึกความหมายดั้งเดิมที่พระพุทธเจ้าทรงใช้ไปเสีย

การแปลความหมายของ โลกวัชชะ ว่าเป็น “พฤติกรรมที่ชาวบ้านติเตียน” ทำให้ชาวพุทธเข้าใจผิดไปว่า พฤติกรรมทุกอย่างที่ชาวบ้านติเตียนย่อมไม่เหมาะสมและสามารถนำไปสู่การกำหนดเป็นวินัยของพระสงฆ์ได้ ซึ่งแน่นอนว่า สิกขาบทหลายข้อก็เกิดจากการติเตียนของชาวบ้าน

1. อาบัติหนักที่เป็นโลกวัชชะ หมายถึง

1.1 ปาราชิก 4 ข้อ 1)เสพเมถุน แม้กับสัตว์เดรัจฉาน 2)ถือเอาทรัพย์ที่เจ้าของไม่ได้ให้ 3) ชำมนุษย์ 4)อวดอุตริมนุสสรธรรมที่ไม่จริง(วิ.ป. (ไทย), 8/8/670) ใน 4 ข้อ อาบัติปาราชิกทั้ง 4 ข้อ เป็นวินัยร้ายแรง แก้ไขไม่ได้ สามารถขาดจากความเป็นพระ ไม่สามารถกลับมาบวชได้อีกและเป็นสิ่งที่ชาวโลกติเตียนหรือเป็นโทษทางโลก (โลกวัชชะ) ด้วย ถึงแม้ว่า การอวดอุตริมนุสสรธรรมที่ไม่จริงจะดูไม่ได้ร้ายแรงในสายตาชาวโลก แต่ปัจจุบันนี้มีความสำคัญอยู่มาก เพราะคนในประเทศไทยเรายังมีความศรัทธาในตัวบุคคลไม่ว่าจะเป็นพระเกจิ หรือ ผู้มีคุณวิเศษต่าง ๆ และนำไปสู่การล่อลวง หรือ การทำให้เสียทรัพย์มากมาย จนเกิดวิกฤติการณ์ศรัทธาพระพุทธศาสนาในประเทศไทย

1.2 สังฆาติเสส 13 ข้อ (อาบัติหนักที่แก้ไขได้ ที่เมื่อละเมิดแล้วต้องอยู่ปริวาส คล้ายๆกับการลงโทษต้องอยู่จำวัดกลางแจ้งเพื่อบอกสงฆ์อย่างน้อย 10 ราตรี) ส่วนใหญ่เป็นโทษทางพระวินัยมี 13 ข้อดังนี้

1) สุกกวิสัณฐิสิกขาบท สิกขาบทว่าด้วยการจงใจทำน้ำอสุจิให้เคลื่อน ภิกษุจงใจทำน้ำอสุจิให้เคลื่อนต้องอาบัติสังฆาติเสส

2) กายสังสัคคสิกขาบท สิกขาบทว่าด้วยการถูกต้องกายกับมาตุคาม ภิกษุมีความกำหนัด จับต้องกายหญิง ต้องอาบัติสังฆาติเสส

3) พุฏฐุลลวจาสิกขาบท สิกขาบทว่าด้วยการพูดเกี่ยวหญิง ภิกษุมีความกำหนัด พูดเกี่ยวหญิง

4) อัตตกัมปาริจริยสิกขาบท สิกขาบทว่าด้วยการให้บำเรอความใคร่ของตน ภิกษุพูดล่อหญิงให้ความใคร่ของตน ต้องอาบัติสังฆาติเสส

5) สัณฺญตติสิกขาบท สิกขาบทว่าด้วยการห้ามภิกษุชักสือ ภิกษุพูดชักสือให้ชายหญิงเป็นสามีภรรยา กัน หรือเป็นชู้รัก โดยที่สุดแม้พูดชักสือให้เขาอยู่ร่วมกันชั่วคราว ต้องอาบัติสังฆาติเสส

6) กุฎิการสิกขาบท สิกขาบทว่าด้วยการก่อสร้างกุฏิ ภิกษุสร้างกุฏิเป็นของส่วนตัวมีประมาณ คือยาวเกิน 12 คืบ กว้างเกิน 7 พระสุคต ในที่สาธารณะ โดยไม่ให้สงฆ์กำหนดให้สังฆาติเสส

7) วิหารการสิกขาบท สิกขาบทว่าด้วยการสร้างวิหาร ภิกษุสร้างวิหารขนาดใหญ่เป็นของส่วนตัวในของทายกโดยไม่ให้สงฆ์กำหนดที่ไว้ก่อน ต้องอาบัติสังฆาติเสส

8) ปฐมทฤษฎีโทสสิกขาบท สิกขาบทว่าด้วยภิกษุขัดเคืองมีโทษข้อที่ 1 ภิกษุกล่าวหาภิกษุอื่นด้วยปาราชิก ถ้าปาราชิกโดยไม่มีมูลความจริง ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

9) ทุตยทฤษฎีโทสสิกขาบท สิกขาบทว่าด้วยภิกษุขัดเคืองมีโทษข้อที่ 2 ภิกษุพยายามหาเรื่องกล่าวหา ภิกษุอื่นด้วยอาบัติปาราชิกโดยไม่มีมูลความจริง ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

10) สังฆเภทสิกขาบท สิกขาบทว่าด้วยการทำสงฆ์ให้แตกกัน ภิกษุทำสงฆ์ให้แตกแยกกัน

11) สังฆเภทานวัตตสิกขาบท สิกขาบทว่าด้วยภิกษุประพฤติดามและกล่าวสนับสนุนภิกษุผู้ทำสงฆ์ให้แตกกัน

12) ทุพพจสิกขาบท สิกขาบทว่าด้วยภิกษุเป็นคนว่ายาก ภิกษุประพฤติดนเป็นคนว่ายากสอนยาก

13) กุลทุสสิกขาบท สิกขาบทว่าด้วยภิกษุผู้ประทุษร้ายตระกูล ภิกษุประทุษร้ายตระกูลคือประภคฤหัสถ์ (วิ.มหา.(ไทย), 1/195/180-181)

ส่วนโทษที่เป็นโลกวัชชะ อาจจะมีดังนี้ สิกขาบทข้อที่ 3) ทฎฐุลลวจาสิกขาบท สิกขาบทว่าด้วยการพูดเกี้ยวหญิง ภิกษุมีความกำหนัด พูดเกี้ยวหญิง และข้อที่ 4) อดตคามปาริจริยสิกขาบท สิกขาบทว่าด้วยการให้บำเรอความใคร่ของตน ภิกษุพูดล่อหญิงให้ความใคร่ของตน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ซึ่งเป็นการพูดเกี้ยว หรือ การซื้อบริการทางเพศ แต่ยังไม่สำเร็จเป็นปาราชิก แต่ย่อมต้องอาบัติสังฆาทิเสส เพราะเจตนาในการลวงละเมิดเกิดขึ้น รวมถึงการกระทำความผิดการกาย วาจาก็ตามมา มีตัวอย่างในข่าวเช่น

เมื่อวันที่ 28 ม.ค. 2566 เพจ "อีซ้อขยี้ข้าว 2" ได้ออกมาโพสต์ภาพสลิปการโอนเงินสุดแปลก เนื่องจากการโอนเงินจากผู้ที่ยืนยันว่าเป็นพระมหาได้ทำการโอนเงินจำนวน 3 หมื่นบาทให้แก่หญิงสาวรายหนึ่งซึ่งเป็นค่าซื้อบริการจากสาวรายนั้น แต่สุดท้ายกลับโดนมิฉฉาชีพสาวรายนี้หลอกชิงเงินหายไป ทั้งนี้ ทางเพจได้ระบุข้อความว่า "พระมหา ร้องทุกข์...จะซื้อบริการทางเพศกับสาวสวยโดยให้มาหาที่กุฏิ สุดท้ายโอนเงินไปพร้อมค่ารถถูกสาวซึ่งไม่มาตามนัดเช็คเงิน 30,000 หนึลอยนวล...จริง ๆ มีแชตเป็น 10 หน้านะคะ ครั้งแรกโอนมัดจำ 1,000 ไปๆ มาๆ 30,000 อยากจะเอาผู้หญิงกับแกนี้เข้าคุก แต่ตัวเองก็กลัวถูกปลด ทำได้แค่ส่งเรื่องมาโพสต์เตือนเป็นอุทาหรณ์"(ผู้จัดการออนไลน์, 2566) เป็นโลกวัชชะ แต่สรุปของเรื่องนี้ก็คือพระที่กระทำความผิดยังไม่ได้ให้ลาสิกขาเพราะกรรมยังไม่สำเร็จต้องให้ย้ายไปอยู่ที่อื่นเท่านั้น

ภาพที่ 1 ล็อกแล้ว พระมหาโอนชื้อกาม

สรุปได้ว่า อาบัติปาราชิกเป็นอาบัติที่หนักแล้ว ยังมีโทษที่เป็นโลกวัชชะด้วย ส่วน อาบัติสังฆาติเสส เป็นอาบัติหนักที่แก้ไขได้ ส่วนใหญ่เป็นอาบัติทางพระวินัยและมีที่เป็นโลกวัชชะอยู่ 2 ข้อตามที่ผู้เขียนได้ยกขึ้นมาอ้างด้านบน

2. อาบัติเบาที่เป็นโลกวัชชะ หมายถึง อาบัติที่หลุดจากปาราชิกและสังฆาติเสส เมื่อละเมิดแล้วต้องปลงอาบัติต่อหน้าพระภิกษุเพื่อแสดงโทษและปฏิญาณว่าจะไม่ทำผิดอีก ทั้ง อนินย 2 นิสสัคคียปาจิตตีย์ 30 ปาจิตตีย์ 92 ปาฏิเทสนียะ 4 เสขียะ 75 รวมไปถึง อาบัติที่ก้ำกึ่งระหว่างปาราชิก สังฆาติเสส หรือ อาบัติอื่น คือ ฤทธัจจย (ความล่วงละเมิดที่หายาบ) ทุกกฎ (ทำไม่ดี) ทุพภาสิต (พูดไม่ดี, คำชั่ว, คำเสียหาย)

ขอยกตัวอย่าง 2 หัว ข้อคือ

2.1 ปาจิตตีย์ 92 ซึ่งเป็นอาบัติที่จัดอยู่ในอาบัติเบาตามพระธรรมวินัยแต่มีบางข้อที่ ถ้าเมื่อทำแล้วเป็นโลกวัชชะจำต้องให้ลาสิกขาหรือสละสมณเพศได้ เช่น สุราปานวรรคข้อที่ 1 ห้ามดื่มสุราเมรัย มีตัวอย่างตามข่าวที่ จ.ชัยนาท

พระกินเหล้า จับสึก "หลวงพี่เมาปรี๊ด" ชดเหล้าขาว อ้างเปรี้ยวปาก ติดลมไปหน่อยนะโยม ข่าว จับสึก "หลวงพี่เมาแอ" นั้งคลุกฝุ่นหน้าร้านลาบ ติด บขส.จังหวัดชัยนาท บอกกำลังรอรถเดินทางกลับบ้าน ที่ จ.ลำปาง แต่เกิดเปรี้ยวปาก จึงซื้อเหล้าขาวมาชดแต่ดันติดลมไปหน่อย เมื่อวันที่ 12 ส.ค.65 เจ้าหน้าที่สายตรวจ สภ.เมืองชัยนาท รับแจ้งเหตุ พระสงฆ์มีอาการคล้าย จึงเจอคนเมา อยู่ที่บ้านลาบแห่งหนึ่ง ริมถนนพหลโยธิน อ.เมือง จ.ชัยนาท จึงเดินทางไปตรวจสอบที่เกิดเหตุอยู่ติดกับทางออกสถานีขนส่งผู้โดยสาร จ.ชัยนาท พบ พระสงฆ์ อายุประมาณ 50 ปี สภาพเมาแอ ไม่มีสติ พูดจาวกไปวนมา ถามอย่างตอบอย่าง นั้งคลุกดินอยู่ที่พื้นร้าน จากการสอบถามทราบเพียงว่า จำวัดอยู่ที่วัดแห่งหนึ่ง ใน ต.

ธรรมามูล อ.เมือง จ.ชัยนาท กำลังรอรถจะเดินทางกลับบ้านที่ จ.ลำปาง แต่เกิดเปรี้ยวปาก จึงหาซื้อเหล้าขาวกิน เทใส่กระป๋องน้ำดื่มแล้วมานั่งที่ร้านดังกล่าว โดยตั้งใจว่าจะซื้อข้าวกล่องไปฝากพนักงานที่สถานที่ขนส่ง แต่ดันติดลม ดื่มเข้าไปมากจนเมาพับไม่ได้สติเบื้องต้น เจ้าหน้าที่ตำรวจ ต้องใช้กำลังถึง 3 นาย ช่วยกันนำตัวพระรูปดังกล่าวขึ้นรถ เพื่อไปยังวัดศรีวิชัยพัฒนาราม ที่อยู่ในตัวเมือง จ.ชัยนาท เพื่อให้พระผู้ใหญ่ทำการสึก จากนั้นจึงคุมมาดำเนินการตามความเหมาะสมต่อไป(ไทยรัฐออนไลน์, 2565)

2.2 อาบัติทุกกฏ (ทำไม่ดี) ซึ่งเป็นอาบัติกว่าปาจิตติย์เสียอีก ที่จัดอยู่ในอาบัติเบา ตามพระธรรมวินัย แต่มีบางข้อที่ถ้าเมื่อทำแล้วเป็นโลกวัชชะ ชาวโลกติเตียนและรับไม่ได้ จำต้องให้ลาสิกขาหรือสละสมณเพศได้ เพราะประกอบด้วยมติดมหาเถรสมาคมเกิดเป็นพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ (พร.บ) ด้วยยกตัวอย่าง เช่น

มส.มีมติห้ามพระชักรถ

เมื่อวันที่ 30 เม.ย.2564 ที่พระตำหนักเพชร วัดบวรนิเวศวิหาร มีการประชุมมหาเถรสมาคม (มส.)โดยภายหลังการประชุม นายสีปป์บวร แก้วงาม ผู้ตรวจราชการสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ (พศ.) ในฐานะโฆษก พศ. กล่าวว่า พศ.ได้ทำเรื่องเสนอเข้าสู่การพิจารณาของ มส. เกี่ยวกับการณีพระภิกษุ สามเณร ขับขี่รถยนต์และรถจักรยานยนต์ โดยสืบเนื่องจากเมื่อปี 2563 มส.เคยมีมติเกี่ยวกับกรณีดังกล่าว โดยให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ตรวจตรา การขับขี่รถยนต์ และจักรยานยนต์ของพระภิกษุ สามเณร เยี่ยงประชาชนทั่วไป แต่กลับพบว่าช่วงที่ผ่านมา มีพระสงฆ์หลายรูปไปทำใบขับขี่ ซึ่งมีสำนักงานขนส่งบางจังหวัดไม่ทำให้ เพราะเห็นว่าไม่เหมาะสม จนเกิดเป็นเรื่องฟ้องร้องกันขึ้น ขณะเดียวกันเมื่อพิจารณาแล้วหากพระภิกษุ สามเณร ขับขี่รถยนต์ รถจักรยานยนต์ อาจจะนำไปสู่การกระทำผิดทางพระธรรมวินัย เช่น การเกิดอุบัติเหตุทำให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บ หรือเสียชีวิต เป็นต้น ที่สำคัญยังถือว่าไม่เหมาะสมกับสมณสาธูปด้วย

นายสีปป์บวร กล่าวต่อไปว่า ดังนั้น มส.จึงมีมติเห็นชอบ ดังนี้ 1.ห้ามพระภิกษุ สามเณร ขับขี่รถยนต์ รถจักรยานยนต์ 2.ห้ามการกระทำที่เอื้อต่อการขับขี่รถยนต์ รถจักรยานยนต์ เช่น การทำใบขับขี่ เป็นต้น 3.หากพบเห็นให้เจ้าคณะผู้ปกครองพิจารณาโทษตามลำดับการปกครองคณะสงฆ์ เว้นแต่เป็นการขับขี่เพื่อกิจการของวัด โดยเป็นการขับขี่ภายในวัด หรือเหตุจำเป็นฉุกเฉินอย่างยิ่ง เช่น มีพระภิกษุ สามเณรอพาจร ต้องรีบนำส่งโรงพยาบาล เป็นต้น (เดลินิวส์, 2564) ซึ่งการปกครองคณะสงฆ์การลงโทษพระที่ชักรถก็ต่างกันออกไป บางพื้นที่เพียงตักเตือน ลงทัณฑ์ บางพื้นที่ ถึงขั้นรายงานผู้บังคับบัญชาและให้ลาสิกขาจากความเป็นพระ

และยังมีอีกหลายกรณี เช่น บินขบาตผิดเวลา หรือ เทียวกลางคืน โอโคร หรือ เล่นโซเซียลลาฯ ล้วนแล้วแต่เป็นทุกกฎ เป็นการทำความผิดสถานเบาแต่เป็นโลกวิษชะ บางเหตุการณ์ต้องให้สึกหรือจับสึก

มองให้เห็นว่า อาบัติบางข้อถึงแม้จะเป็นอาบัติเบา อย่างที่ผู้เขียนได้ยกตัวอย่าง ว่าจะจะเป็นปาจิตติย หรือทุกกฎ แต่บางข้อเป็นโลกวิษชะคือชาวโลก ตีเตียน หรือเป็นบ่อเกิดแห่งความหมดศรัทธาของพุทธศาสนิกชน มีโทษในด้านของกฎหมายหรือเกี่ยวกับพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ ที่จำเป็นจะต้องให้ลาสิกขาไป อย่างที่ผู้เขียนได้ยกตัวอย่างแล้ว เพราะฉะนั้น การลงโทษผู้กระทำความผิดต้องมีความสอดคล้องทั้งโทษที่เป็น ปณณตติวิษชะ หรือเป็นโทษทางพระวินัย รวมถึงโทษที่เป็นโลกวิษชะ แต่ในทางพระพุทธศาสนา พระสงฆ์จำเป็นจะต้องยึดทางพระวินัยเป็นหลัก แต่ไม่ละทิ้งในเรื่องของโลกวิษชะ เพราะเป็นผู้ที่ประชาชนให้ความคาดหวังว่าจะต้องเป็นผู้ประพฤติปฏิบัติธรรม เพื่อบรรลุ มรรค ผล นิพพาน เป็นนื่อนาบุญของชาวโลกได้ เพราะฉะนั้น ข้อที่เป็นอาบัติบางข้อที่ไม่ร้ายแรง ในทางธรรมวินัยแต่เกิดโทษร้ายแรงเป็นโลกวิษชะก็จำเป็นจะต้องคำนึงถึงและประชาชนจะต้องคอยทำนุ บำรุงรักษาพระพุทธศาสนา และบอกกล่าวตีเตียนโดยธรรมก็จะเกิดประโยชน์แก่พระสงฆ์และพระพุทธศาสนาต่อไป

แนวทางการจัดการปัญหา ศรัทธาและปัญญา หิริ โอตตปปะ

แนวทางการจัดการปัญหาพระวินัย มี 4 ประเด็นหลักคือ

1. พระวินัยเกิดจากตัวบุคคล เพราะผู้ที่เข้ามาบวชในพุทธศาสนานั้นจำเป็นจะต้องมีหิริและโอตตปปะคือความละอายและเกรงกลัวต่อสิ่งที่เป็นบาปอกุศล จะต้องสร้างศรัทธาและปัญญาในข้อวัตรปฏิบัติตามแนวที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสสอนไว้ เพราะฉะนั้นอยู่ที่ตัวพระภิกษุสามเณรหรือผู้ปฏิบัติธรรมเองที่จะสามารถปฏิบัติธรรมตามพระวินัยและให้ศึกษาให้เข้าใจถ่องแท้ก็จะไม่ประพฤติดิตตามธรรมวินัย

2. การสร้างความเข้าใจในพระวินัย และให้เข้าใจถึง พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ หรือ มติมหาเถรสมาคม ได้ระบบของการปกครองกิจการคณะสงฆ์ว่ามีผู้ที่เป็นผู้ปกครองสูงสุดคือมหาเถรสมาคม รวมถึง เจ้าคณะผู้ทำหน้าที่ปกครองดูแลและรวมถึงครูบาอาจารย์ พระอุปัชฌาย์ที่จะคอยส่งดูแลต้องทำหน้าที่สั่งสอนจึงจะสามารถเข้าใจและปฏิบัติถูกต้องตามพระวินัย

3. พุทธศาสนิกชนต้องเสพข่าวอย่างมีสติ มีศรัทธาและปัญญาควบคู่กันไปถ้ามีปัญหามากเกินไปแต่ไม่เกิดศรัทธาไม่ได้พิจารณาไตร่ตรองโยนิโสมนสิการก็จะอาจจะเป็นโทษได้ หรือมีเฉพาะศรัทธาแต่ไม่มีปัญญาอาจจะหลงงมงายไม่รู้ตามความเป็นจริง ศรัทธาในตัวบุคคลมากกว่าศรัทธาในคำสอนทางพุทธศาสนา เพราะฉะนั้นพุทธศาสนิกชนที่ดีควร

ถือว่าตนเองมีชาวพุทธต้องคอยสอดส่องดูแลทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาช่วยกันรักษาพุทธศาสนาต่อไป

4. การเผยแผ่สื่อไม่ว่าจะเป็นสื่อโทรทัศน์หรือสื่อออนไลน์ต้องใช้วิจารณญาณและมีจริยธรรมในการเสนอข่าวโดยความเป็นธรรม มีการให้ข้อมูลทั้งสองฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายกระทำความผิดหรือผู้ที่โดนกระทำต่างๆ ก็ต้องมีสิทธิ์ในการออกข่าวเท่าเทียมกัน มีธรรมาภิบาล จะเกิดการลดความขัดแย้งในสังคมด้วย สร้างความมีพระที่ดีเป็นเนื่อานุญของชาวโลก เพราะข้อวินัยที่เป็นข้อละเอียดอ่อนซึ่งทำให้พุทธศาสนามีความบริสุทธิ์บริบูรณ์และนำเคารพศรัทธาจนชั่วลูกชั่วหลานต่อไป

ตารางที่ 1 : สรุปโทษของอาบัติ ปณณัตติวัชชะ และโลกวัชชะ (ผู้เขียน : 2566)

ปณณัตติวัชชะ(โทษทางวินัย)	โลกวัชชะ(โทษที่โลกติเตียน)	ประโยชน์	ผลกระทบ
-อาบัติเบา แก้ไขด้วยการแสดงอาบัติ, ประจานต่อหน้าภิกษุ	- โลกติเตียน, ตำหนิ	- ป้องกันพระที่จะกระทำความผิด	- วิกฤติการณัศรัทธา
-อาบัติหนักที่แก้ไขได้ แก้ไขด้วยการอยู่ปริวาส	- ดำเนินคดี, แจ้งความ, ประณาม	- ลงโทษพระที่กระทำความผิดแล้ว	- ข้าวพระสงฆ์ไม่ได้มีการกลั่นกรอง
-อาบัติหนักที่แก้ไขได้ ขาดจากความเป็นพระ ต้องลาสิกขา		- ทำให้พระศาสนาบริสุทธิ์	- เกิดการบูลลี่พระสงฆ์
		- พระสงฆ์เป็นเนื่อานุญของชาวพุทธ	

สรุป

การศึกษาพระวินัยของพระสงฆ์เถรวาทแบ่งออกเป็น 2 อย่างคือ 1.พระวินัยของพระสงฆ์เถรวาท(ปณณัตติวัชชะ) และ 2.บทบัญญัติว่าด้วยโลกติเตียน(โลกวัชชะ) พระสงฆ์มีพระวินัยในส่วนของ ปณณัตติวัชชะเป็นหลักส่วนในการศึกษาเปรียบเทียบกับปณณัตติวัชชะและโลกวัชชะ บางข้อเป็นพระวินัยมีโทษร้ายแรงเป็นโลกวัชชะด้วย บางข้อแต่เป็นพระวินัยมีโทษร้ายแรงก็ไม่เกิดเป็นโลกวัชชะก็มี ส่วนบางข้อเป็นวินัยที่เบาแต่เป็นโทษที่เป็นโลกวัชชะคือ ทางโลกติเตียน จึงควรศึกษาให้เข้าใจทั้งในเรื่องของวินัยบัญญัติและว่าในทางโลกติเตียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในฐานะประชาชนที่เป็นผู้รักษาพระพุทธศาสนาต้องคอยสอดส่องดูแลและมีความเข้าใจในพระวินัยการจะกล่าวตู่หรือกล่าวหาพระที่ท่านกระทำความผิดก็ต้องเข้าใจในส่วนของวินัยบัญญัติด้วยและพระสงฆ์นั้นนอกจากจะมีข้อวินัยที่เป็นปณณัตติวัชชะแล้ว ยังมีพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ (พร.บ)กฏกติกา หรือ นโยบายของมหาเถรสมาคมรวมทั้งกฎหมายบางข้อที่พระสงฆ์จะต้องปฏิบัติตาม ผู้ที่เกี่ยวข้องจะเป็น

พระอุปัชฌาย์อาจารย์ ต้องคอยแนะนำสั่งสอนอบรมพระภิกษุสามเณรที่อยู่ในบังคับบัญชาของตน ให้สามารถเข้าถึงและปฏิบัติตามตามพระวินัยที่มีความละเอียดจะเป็นประโยชน์ให้พุทธศาสนาและเป็นแนวทางในการที่จะสืบทอดคำสอนพระพุทธศาสนาให้ยืนยงต่อไปได้

เอกสารอ้างอิง

- ข่าวออนไลน์ 7 HD. (2566). สึกแล้ว! พระมหาฤกษ์ อนุ โอน 3 หมื่น ชื้อบริการแต่สาวชิงหนี. สืบค้น วันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2566, จาก <https://news.ch7.com/detail/620786>.
- ญาณวชิระ. (2556). ลูกผู้ชายต้องบวช. สืบค้น วันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2566, จาก <http://www.jarijyatam.com/th/ precept-/precept>.
- เดลินิวส์. (2564). มหาเถรฯมีมติห้ามพระ-เณรชักรถ. สืบค้น วันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2566, จาก <https://d.dailynews.co.th/education/840553/>.
- ไทยรัฐออนไลน์. (2565). จับสึก "หลวงพี่ไมปรีน" ชดเหล้าขาว อ้างเปรี้ยวปาก ติดลมไป หนอย่นะโยม. สืบค้น 14 กุมภาพันธ์ 2566, จาก <https://www.thairath.co.th/news/local/central/2471381>.
- ผู้จัดการออนไลน์. (2566). พระมหาโณเงินซื้อบริการ 3 หมื่นบาท สุดท้ายโดนชิง จะแจ้งความก็ไม่ได้ ทำได้แค่เตือนภัย. สืบค้น วันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2566, จาก <https://mgronline.com/online/section/detail/9660000008905>.
- พระปริยวงษ์ คุณปัญญา. (2553). ปัญหาการล่องละเมิดจริยธรรมของพระภิกษุสามเณรในสังคมไทยศึกษาเฉพาะกรณีการก่อคดีทางโลก (ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจริยศาสตร์ศึกษา). นครปฐม: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตฺโต). (2546). พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลศัพท์ (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. (2539). พระไตรปิฎกฉบับภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2542). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน 2542. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.